

Müjde'nin Bütünlüğü

SEBT GÜNÜ

KONUyla İLGİLİ METİNLER: Gal 2:1-14, 1Ko 1:10-13, Yar 17:1-21, Yuhanna 8:31-36, Kol 3:11.

HATIRLAMA METNİ: “Yürekten bir sevgi ve sevecenlik varsa, aynı düşüncede, sevgide, ruhta ve amaçta birleşerek sevincimi tamamlayın” (Filipililer 2:2).

Protestan reformcusu John Calvin, ihtilaf ve bölünmenin kiliseye karşı iblisin en büyük oyunu olduğuna inanıyordu ve Hıristiyanların tıpkı bir bela gibi parçalanmaktan kaçınmaları yolunda uyarılmıştı.

Fakat birlik, gerçekten ödün verme pahasına korunmalı mıdır? Protestan reformunun babası olan Martin Luther, Worms meclisindeki duruşmaya çıktığında, birlik uğruna kurtuluşun sadece imanla olduğu görüşünü geri çektiğini hayal edin.

“Reformcu tek bir noktada boyun eğseydi, Şeytan ve O'nun güçleri zafer kazanacaktı. Ama Luther'in yılmayan kararlılığı kiliseyi özgürlüğe götüren yolu açtı.”—Ellen G. White, *Büyük Mücadele*, S. 93.

Galatyalılar 2:1-14'de, elçiyi bazı inananların ortadan kaldırmaya çalıştığı saldırıların ortasında, tüm gücüyle apostolik sınıfın birliğini korumaya çalıştığını görüyoruz. Ancak bu birlik Pavlus için ne kadar önemli olsa da, buna ulaşmak için müjde gerçeğinden taviz vermeyi reddetmektedir. Birlik içinde ayrılığa yer olsa da, bu süreçte müjdeden hiçbir zaman taviz verilmemelidir.

*15 Temmuz Sebt Günü'ne hazırlık için bu haftanın konusunu çalışın.

Birliğin Önemi

1.Korintliler 1:10–13'ü okuyun. Bu pasaj, Pavlus'un inanlı topluluğundaki birliğe ne kadar önem verdiği konusunda ne söylüyor?

Bu müjdenin Allah tarafından verilmediği yolundaki iddiaları reddeden Pavlus, dikkatini Galatyalılar 2:1, 2'de kendisine karşı yapılan başka bir saldırıya çevirmektedir. Galatya'daki sahte öğretmenler, Pavlus'un müjdesinin Petrus ve diğer elçilerin öğrettikleriyle uyum içinde olmadığını iddia etmişlerdi. Onların dediğine göre Pavlus bir dönekti.

Bu suçlamaya yanıt olarak Pavlus dönüşümünden en az ondört yıl sonra Yerusulim'e yaptığı bir seyahati nakletmektedir. Bu seyahatin tam olarak ne zaman yapıldığından emin olamasak da, eskiden yapılan hiçbir seyahat kolay bir mesele değildi. Eğer karadan gittiyse Antakya'dan Yerusulim'e kadar beşyüz kilometrelik seyahat en azından üç hafta sürer ve beraberinde birçok güçlükleri ve tehlikeleri de getirirdi. Ancak bütün güçlüklerle rağmen Pavlus bu seyahati yapmıştı, elçiler ona çağrı yaptığı için değil, Ruh öyle istediği için. Ve oradayken müjdesini elçilere sundu.

Neden bunu yaptı? Kuşkusuz öğrettiği şey konusunda şüphesi olduğundan dolayı değil. Onlardan bu tür bir teminat almasına ihtiyacı yoktu. Her şeyden evvel aynı müjdeyi ondört yıl boyunca zaten ilan etmişti. Onların iznine ve onayına ihtiyacı olmasa da, diğer elçilerin desteğine ve cesaretlendirmesine büyük değer veriyordu.

Bu nedenle onun mesajının farklı olduğu yolundaki suçlama, sadece Pavlus'a değil, elçilerin birliğine ve bizzat inanlı topluluğuna yapılmış olan bir saldırıydı. Apostolik birliği korumak hayatiydi, zira Pavlus'un diğer uluslardan olanlara yaptığı hizmet ile Yerusulim'deki ana kilise arasındaki bölünmenin neticeleri korkunç olabilirdi. Diğer uluslardan olanlar ile Yahudi Hıristiyanlar arasında paydaşlık olmasaydı, "Mesih bölünmüş olur ve Pavlus'un diğer uluslardan olanlara müjdeyi götürmek için sarf ettiği ve sarf etmeyi umduğu bütün enerji boşa gitmiş olurdu."—F. F. Bruce, *The Epistle to the Galatians* (Grand Rapids, Mich.: William B. Eerdmans Publishing Company, 1982), S. 111.

Günümüzde inanlı topluluğunun birliğini tehdit eden meselelerden bazıları nelerdir? Daha da önemlisi, bunları tanımladık-tan sonra bunlarla nasıl başa çıkabiliriz? Bizzat birlikten daha önemli meseleler nelerdir?

Sünnet ve Sahte Kardeşler

Sünnet neden Pavlus ile bazı Yahudi Hıristiyanlar arasında ihtilaf kaynağı olmuştu? Bkz. Yar 17:1–22; Gal 2:3–5; 5:2, 6; Elç 15:1, 5. Bazılarının, diğer uluslardan olan inanlıların bile böyle bir şeye katlanmaları gerektiğini düşündüklerini anlamak neden zor değildir?

Sünnet, Allah'ın Yahudi ulusunun babası olan İbrahim ile tesis ettiği antlaşma ilişkisinin simgesiydi. Sünnet sadece İbrahim'in erkek olan nesli için gerekiyor olsa da, herkes Allah ile antlaşma ilişkisine davet edilmişti. Sünnetin işareti İbrahim'e Yarılış 17'de verilmişti. Bu, bir oğul sahibi olarak Allah'ın vaadini gerçekleştirmesine yardımcı olmak için İbrahim'in talihsiz teşebbüsünden sonra—Karısının Mısırlı kölesinden bir çocuk yapma—meydana gelmişti.

Sünnet antlaşmaya uygun bir simgeydi. İnsanların tasarladığı en iyi planların, hiçbir zaman Allah'ın bizzat vaat ettiklerini gerçekleştiremeyeceğinin bir hatırlatıcısıydı. Harici bir sünnet, yüreğin sünnetinin bir sembolü olmalıydı (Yas 10:16, 30:6, Yer 4:4, Rom 2:29). Bu, kendimize güvenmekten sıyrılarak, bunun yerine Allah'a sadık bir şekilde dayanmayı temsil etmektedir.

Ancak Pavlus'un zamanında sünnet, asıl simgelemesi gereken şey değil, ulusal ve dinî kimliğin çok takdir edilen bir işareti haline gelmişti. İsa'nın doğumundan yaklaşık yüzelli yıl önce bazı ateşli vatanseverler, sadece Filist'teki sünnet olmamış Yahudiler'i sünnet olmaya zorlamakla kalmamış, aynı zamanda çevrelerindeki uluslarda kendi yargılama yetkisi altında yaşayan tüm erkeklerden de bunu talep etmişlerdi. Hatta bazıları sünnetin kurtuluş için bir pasaport olduğuna inanıyordu. Bu, eski vezirlerde de açıkça görülmektedir, "Sünnet olan erkekler cehenneme gitmezler."—C. E. B. Cranfield, *A Critical and Exegetical Commentary on the Epistle to the Romans* (Edinburgh: T. & T. Clark Ltd., 1975), S. 172.

Pavlus'un bizzat sünnete karşı olduğunu zannetmek yanlış olurdu. Pavlus, diğer uluslardan olanların da sünnet olması gerektiğine itiraz etmekteydi. Sahte öğretmenler şöyle diyordu: "Musa'nın geleneği uyarınca sünnet olmadıkça, kurtulamazsın" (Elç 15:1). O halde mesele gerçekten sünnet konusunda değil, kurtuluş konusundaydı. Kurtuluş ya sadece Mesih'e imanla olur, ya da insanın itaat etmesi aracılığıyla kazandığı bir şeydir.

Belki sünnet bugün için bir mesele değil. Ancak (eğer varsa) inanlı topluluğu olarak, bu meseleye paralel ne gibi sorunlarla mücadele ediyoruz?

Farklılıkta Birlik

Galatyalılar 2:1–10’u okuyun. Pavlus şöyle diyor, “İsa Mesih’te sahip olduğumuz özgürlüğü el altından öğrenmek ve böylece bizi köleleştirmek için gizlice aramıza sızan sahte kardeşler vardı” (Gal 2:4). Hıristiyanlar neyden özgürdüler? Yubanna 8:31–36; Rom 6:6, 7; 8:2, 3; Gal 3:23–25; 4:7, 8; İbr 2:14, 15’i okuyun. Kendimiz için bu özgürlük gerçeğini nasıl tecrübe ediniyoruz?

İman yaşamımızın bir ifadesi olan *özgürlük*, Pavlus için önemli bir kavramdır. O, bu sözcüğü Yeni Ahit’te diğer yazarlardan daha sık kullanmıştır ve Galatyalılar kitabında *özgür* ve *özgürlük* sözcükleri sayısız kez karşımıza çıkmaktadır. Ancak özgürlük, Mesih inanlıları için *Mesih’te* özgürlük demektir. Allah’a engellenmemiş bir şekilde adanan bir yaşam fırsattır. Günahkâr doğamızın arzularının getirdiği kölelikten özgürlüğü (*Rom 6*), yasanın suçlamasından özgürlüğü (*Rom 8:1, 2*) ve ölümün gücünden özgürlüğü (*1Ko 15:55*) kapsar.

Elçiler Pavlus’un, “Müjde’yi sünnetlilere bildirme işi nasıl Petrus’a verildiyse, sünnetsizlere bildirme işinin de bana verildiğini gördüler” (Gal 2:7) ifadesini onayladılar. Bu ifade, inanlı topluluğu içerisinde birliğin ve ayrılığın doğası hakkında ne söylemektedir?

Elçiler, tıpkı Petrus’un Yahudilere vaaz etmesi gibi, Allah’ın Pavlus’u da müjdeyi diğer uluslara vaaz etmesi için çağırdığını onaylamışlardı. Her iki durumda da müjde aynıydı, fakat sunulma tarzı, elçilerin ulaşmaya çalıştığı insanlara bağlıydı. Bu ayetteki ima şuydu, “önemli olan tek ve aynı formülün farklı şekilde duyulduğunu, farklı sosyal ve kültürel bağlamlarda, farklı bir itici gücü olduğunu kabul etmektir... İşte Hıristiyan birliğinin temel aldığı birlik tam olarak budur, farklılıkta birlik.”—James D. G. Dunn, *The Epistle to the Galatians* (Peabody, Mass.: Hendrickson Publishers, Inc., 1993), S. 106.

“Konforlu” olmayan müjdeciler ve tanıklık metodlarına ne kadar açık olmalıyız? Seni sıkıntıya sokan müjdecilik formları var mı? Eğer varsa, bunlar nelerdir, neden seni sıkıntıya sokuyorlar ve bu şeylere karşı daha açık fikirli olman gerekir mi?

Antakya'daki Yüzleşme (Gal 2:11–13)

Pavlus'un Yeruşalim'deki konsültasyonundan bir süre sonra, Petrus da diğer uluslardan oluşan inanlı topluluğunun ilk yeri ve Elçilerin İşleri'nde anılan Pavlus'un dinî aktivitelerinin merkezi olan Antakya'ya bir ziyaret yaptı. Oradayken Petrus diğer uluslardan olan Mesih imanlılarıyla birlikte serbestçe yemek yedi, fakat Yakup'un yanından bazı Yahudi Hıristiyanlar geldiğinde—onların ne düşüneceklerinden korkarak—Petrus davranışlarını tamamen değiştirdi.

Petrus neden ne yapması gerektiğini bilmeliydi? Gal 2:11–13 ve Elç 10:28'i karşılaştırın. Onun bu davranışı, bizlere kültürün ve geleneğin yaşamımızda ne kadar güçlü bir şekilde kökleşmiş olduğunu göstermesi açısından ne söylemektedir?

Bazıları yanlışlıkla Petrus'un ve diğer Yahudiler'in temiz ve murdar olan yiyecekler konusundaki Eski Ahit yasalarından vazgeçtiklerini zannettiler. Ancak durum öyle değildi. Eğer Petrus ve diğer tüm Yahudi Hıristiyanları, Yahudi yiyecek yasalarını terk etmiş olsalardı, inanlı topluluğunda büyük bir kargaşa olurdu. Böyle olmuş olsaydı buna dair bir kayıt olurdu, ama böyle bir şey yoktur. Bu daha çok diğer ulustan olan imanlılarla masa paydaşlığı meselesiymiş gibi gözükmektedir. Birçok Yahudi, diğer uluslardan olan imanlıların temiz olmadıklarını gördüklerinden, bazıları mümkün olduğunca onlarla sosyal ilişkilerden kaçınmak istemiş olabilir.

Petrus bu meseleyle bizzat kendisi de mücadele etmişti ve bu konuyu açıkça anlaması, sadece Allah'tan gelen bir görüş sayesinde olmuştu. Petrus bir Roma yüzbaşısı olan Kornelius'un evine geldikten sonra şöyle demişti, “Bir Yahudi'nin başka ulustan biriyle ilişki kurmasının, onu ziyaret etmesinin töremize aykırı olduğunu bilirsiniz. Oysa Tanrı bana, hiç kimseye bayağı ya da murdar dememem gerektiğini gösterdi” (Elç 10:28). Daha iyi bilmesine rağmen, kendi hemşerilerini kırmaktan o kadar korkmuştu ki, eski adetlere geri döndü. Bu da bizlere Petrus'un yaşamında kültür ve geleneklerin ne kadar kuvvetli bir etkisi olduğunu göstermektedir.

Ancak Pavlus, Petrus'un davranışını açığa vurmuştu: Galatyalılar 2:13'te kullanmış olduğu sözcük *ikiyüzlülüktü*. Barnaba bile “onların ikiyüzlülüğüne kapıldı” demektedir. Bir Allah adamından bir diğerine yapılan sert sözler.

İkiyüzlü olmak neden çok kolaydır? (Belki de başkalarının hatalarına bakarken kendi hatalarımızı görmemezlikten mi geliyor?) Kendi yaşamında ne gibi ikiyüzlülükler görüyorsunuz? Daha da önemlisi bunları nasıl tanıyabilir ve ortadan kaldırabilirsiniz?

Pavlus'un Endişesi (Gal 2:14)

Antakya'daki durum gittikçe gerginleşmekteydi: İnanlı topluluğunun iki lideri olan Pavlus ve Petrus karşı karşıya gelmişlerdi. Ve Petrus'un davranışının ötürü açıkça yermek konusunda hiçbir şey Pavlus'a geri adım attıramazdı.

Pavlus'un herkesin önünde Petrus ile yüzleşmesinin nedeni neydi? Gal 2:11-14.

Pavlus'un da gördüğü gibi sorun, Petrus'un Yeruşalim'den gelen ziyaretçilerle yemek yemeye karar vermiş olması değildi. Konukseverlik konusunda eski gelenekler kuşkusuz çok gerektiği.

Buradaki mesele "müjde geçeğiydi." Yani paydaşlık veya yeme alışkanlıklarıyla ilgili bir mesele değildi. Petrus'un davranışları gerçek anlamda müjdenin tüm mesajından taviz veriyordu.

Galatyalılar 3:28 ve Koloseliler 3:11'i okuyun. Bu ayetlerdeki gerçek, bizlere Pavlus'un sert tepkisini anlamamıza nasıl yardım etmektedir?

Pavlus'un Yeruşalim'de Petrus ve diğer elçilerle yaptığı toplantı boyunca, diğer uluslardan olanların öncelikle sünnet olmadan da Mesih'in bereketlerinden yararlanabilecekleri sonucuna vardılar. Petrus'un davranışı şimdi bu anlaşmayı riske sokmaktaydı. Bir zamanlar Yahudi Hıristiyanların ve diğer uluslardan olan imanlıların açık bir paydaşlıkla katıldıkları bir ortam yerine, şimdi cemaat ikiye bölünmüştü ve bu da gelecekte bölünmüş bir kilise olasılığını artırıyordu.

Pavlus'un bakış açısından Petrus'un davranışı, diğer uluslardan olanların ikinci sınıf imanlılar olduğunu ima etmekteydi ve Pavlus, Petrus'un bu tavırının, tam bir paydaşlık tecrübesi istedikleri takdirde, onlar üzerinde bir baskı yaratacağına inanıyordu. Bu nedenle Pavlus şöyle demişti "Yahudi olduğun halde Yahudi gibi değil, öteki uluslardan biri gibi yaşıyorsun, nasıl olur da ulusları Yahudi gibi yaşamaya zorlarsın?" (Gal 2:14). "Yahudi gibi yaşamak" ifadesi daha doğru bir ifadeyle "yahudileşmek" olarak çevrilebilir. Bu deyim, "Yahudi yaşamına adapte olmak" anlamında genel bir ifadeydi. Havralara ve diğer Yahudi geleneklerine katılan diğer uluslardan olan imanlılar için kullanılmaktaydı. Ayrıca Pavlus'un sahte kardeşler olarak andığı Galatya'daki muhaliflerinin de "yahudileşmek" olarak sık sık ima ettikleri bir sebepti.

Petrus'un davranışı yeterince kötü değilmiş gibi, daha iyisini bilmesi gereken Barnaba da aynı şekilde ona kapılmıştı. "Akran baskısının" gücüne dair çok iyi bir örnek! Etrafımızdakilerin bizleri yanlış yola sürüklemesinden kendimizi nasıl koruyabiliriz?

EK ÇALIŞMA: Birlik ve bölünme konusunda daha fazla bilgi için Ellen G. White, “Investigation of New Light,” S. 45, 47, *Counsels to Writers and Editors*; “An Explanation of Early Statements,” S. 75, *Selected Messages*, Kitap 1; “Tactfulness,” S. 117–119, *Gospel Workers*; ve “Manuscript Release 898,” S. 1092, 1093, in *1888 Materials*, Cilt 3 kitaplarını okuyun.

“En iyi adamlar bile, kendi başlarına bırakılacak olurlarsa büyük potlar kırarlar. İnsan faktörünün üzerine ne kadar fazla sorumluluk yüklenirse, emretme ve kontrol altında tutma pozisyonu ne kadar yüksek olursa, Rab’bin yolunu izlemediği takdirde, zihinleri ve kalpleri bozmada o kadar çok hasar yaratacaktır. Petrus Antakya’da doğruluk ilkelerine uymada başarısız olmuştu. Pavlus onun yıkıcı etkisine yüzyüze karşı koydu. Bu ders, başkaları da bundan yarar sağlasın diye yüksek pozisyonlardaki insanlara ciddi bir uyarı olsun, doğruluktan sapmasınlar ve ilkelere sadık kalsınlar diye kaydedildi.”—Ellen G. White Comments, *The SDA Bible Commentary*, Cilt 6, S. 1108.

TARTIŞMA SORULARI:

- ❶ Çok az insan yüzleşmeden hoşlanır, fakat bazen gereklidir. İnanlı topluluğu hangi şartlarda yanlışları kınamalı ve düzeltmeyi kabul etmeyenleri disipline etmelidir?
- ❷ Yedinci-Gün Adventistleri dünyada gelişirken, aynı zamanda gittikçe çeşitlilik de kazanmaktadır. Böyle bir çeşitlilikte inanlı topluluğu birliğini kaybetmemek için ne gibi adımlar atabilir? Aynı zamanda birliği korurken, aramızdaki kültürlerin ve geleneklerin çeşitliliğini kabul etmeyi ve hatta bundan zevk almayı nasıl öğrenebiliriz?
- ❸ Müjdeyi farklı kültürlerde paylaşıırken, değişmemesi gereken zarurî unsurlar nelerdir ve neler değişebilir? Kalması gereken ile eğer gerekli ise gitmesi gereken arasındaki ayrımı nasıl yapabiliriz?

ÖZET: Bazı Yahudi Hıristiyanların, diğer uluslardan olanların Mesih’in gerçek takipçileri olmaları için sünnet olmaları gerektiği yolundaki ısrarları, ilk inanlı topluluğunun birliğini ciddi şekilde tehdit ediyordu. Bu meselenin inanlı topluluğunu iki akıma bölmesine izin vermek yerine, kendi aralarında çatışmak yerine, Mesih’in bedeninin birlik içinde olması ve müjdenin gerçeğine sadık kalmasını temin etmek için elçiler hep birlikte çalışmıştı.